

Příchod

K ledové pevnosti se odkudsi z širších hradních pozemků dostane tahle slečna, která sem míří pravidelným krokem v jakémsi odlehčeném rytmu, jak kdyby si u toho v hlavě zpívala nějakou písničku a chtěla se dát do tance, ale zároveň jí to neumožňuje krutá realita zimního prostředí. Oděna je do teplého oblečení, ale ať jde o světle modrou bundu nebo černé legíny, většina je schována pod zeleným pláštěm, který pravděpodobně náleží ke školní uniformě brazilské školy. Na nohou má pak pevné tenisky, spíše boty na trek, na hlavě naraženou černou čapku a kolem krku modrou šálu. Ruce má v tenkých plátěných rukavicích, a pravačkou si kontroluje opasek a věci na něm - hůlku na poutku a nějaké kapsy, jejichž obsah je však neznámý. Převezme si ten medailon, který schová do bundy, nadechně se, a bez zdlouhavějšího váhání vstoupí dovnitř.

1. ÚKOL

Pevností postupuje již opatrněji než předtím. Nakračuje rozvážně, stále však drží onu lehkost, co jí jen chlad a pevné boty dovolí. Dorazí na rozcestí, a rozhlédne se kolem sebe, oči padající postupně na první, druhou, i třetí možnost dalšího vypravení kupředu. Zavře oči, nechá uplynout delší moment, a s výdechem znova pohlédne. //Rozcestí, rozcestí, která z vás je nejlepší?// *Nevstupuje ani před jeden vchod, spíše to působí jako snaha vyvodit rozhodnutí z těch údajných šepotů a intuitivního úsudku.* //Kamenné bloky. Vítr. Pasti.// *Dýchání zpomalí, ruce semkne k sobě a promne si je.* //Všechny cesty vedou do Říma. Tak proč nejít tou, která nevypadá jak klaustrofobická noční můra.// *Vykročí, a vybere si tak cestu s poryvem větru, jelikož právě vstříc tomuto životu jde.* (Široká chodba se silným poryvem větru) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 4.]

Těsně se vstupem do chodby sáhne po kapuci pláště, kterou si přetáhne přes hlavu skoro až do tváře. Celý svršek přitáhne více kolem sebe, a chytí jej, aby nemohl klouzat do volnějšího rozložení. Schoulí se. Ne tak, aby se hrnila, avšak jde jasně vidět snaha držet co nejmenší profil vůči odporu větrných náporů, a zároveň si tak dokáže zachovat co nejvíce tepla, pokud budou fyzikální zákony neporušeny. //Do háje, to je hrozná zima, hrozná zima, zima...// *Kráčí stále v před, ale s každým ujdeným centimetrem jde pomaleji, začíná sebou třást a zuby pomalu klepou o sebe, jak zjevně ani pláště a bunda se vši ostatní výbavou nedokáží odolávat magickému poryvu okolo.* //Zima... ale musím. Dále. Nechci tu zůstat. Dojdu k ohni... ve stanu. Bude teplo.// *Klepe sebou dále, dokud ty tuhnoutcí svaly nedonutí překonat celou stezku, dostávajíc se tak do další části zkoušky.*

2. ÚKOL

V místnosti s plamenem toužebně koukne po onom ohni, ale jen co získá možnost zjistit, že místo tepla na ni má šeptat slova pochybnosti, její tvář opět ztuhne, avšak pravděpodobně si zakáže koukat na oheň zklamaně. //Mič...// *Od ohně i jeho iluzorních výjevů odvrátí pohled, co však s největší mírou potenciálu neodvrátí je ale poslouchání těch řečí ve své hlavě. Je to snad kvůli tomu, proč nakrčí čelo a zapichne pohled do země.* Neříkej mi to. Neschcu to slyšet. Už jsem toho zvládla tolik... *S plamenem i jeho řečmi se patrně rozhodne bojovat ve fyzickém světě - tím se dá vysvětlit, proč na něj promluví nahlas.* Právě jsem málem umrzla, ale stejně tu stojím. Proč myslíš, že nezvládnu to, co mě čeká? *Kousne se do rtu a cukne sebou, jen nohy nechává jako přikované k zemi, i kdyby se plameny zvedaly.* //Selhání. Se nebojím selhání. Ani opakování toho, co nejvyde. Stačí trochu věřit.// Drž pysk. Lidi co poslouchaj takový jako ty nikdy nic nedokážou. *Prskne po tom ohni, a taky mu věnuje opravdu zlý pohled, který drží tak dlouho, dokud jí neukáže oheň průchod do další komnaty.*

3. ÚKOL

Vstupujíc do sálu s ledovým bojovníkem sebou nepatrně ošije. Třeba je to jenom promrznutí z toho povětru v chodbě a celkově chladného charakteru zkoušky, možná se projevuje přirozená reflexivní obava z dvoumetrového protivníka, jehože směrem nyní proudí veškerá její pozornost, především pohled. //Kámo...// *Povzdechne, pohlédne na zem kolem sebe, a ze zbraní na zemi chopí do levé ruky sekuru, zatímco pravačkou vytáhne od opasku svoji hůlku, se kterou rovnou provede obloukový pohyb směrem k sobě.* Aegis Persona. *A na bojovníka z ledu zatím vůbec neútočí.* [Uživatel seslal kouzlo Aegis Persona. Vytvoří ochranný štít kolem vybrané osoby, který pohití následující útok na ni směřovaný.]

Když je sesláno a dej vůle Boží také úspěšně chráněno, postaví se tváří v tvář svému sokovi, jehož si prohlédne pohledem. //No, co nadělám. Musím tě zmlátit// *Hůlku zasune zpátky do poutka na opasku, ale nasměruje její konec tak, aby jej mohl opět v případě nouze tasit. Sekeru si přehmátně z levé ruky do pravé, a vykročí tomu ledovému člověku takzvaně nakopat zadnici, jak se říká mezi mladými.* Oi, za tebou! *Ukáže někam volnou rukou za jeho rameno, ale nehledě na efektivitu této diverze udělá výpad dopředu a zkusí prašit ostřím sekery přímo po středu jeho těla.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 1.]

Ups, možná je to výpad, ale jeho úspěšnost by mohla být solidním základem pro mnohé polemiky. Aspoň tedy nedostane od toho ledoborce flákanec nazpátek, jelikož v jeho blízkosti nesetrvá dlouho a uskočí zpátky od něho, a pak ještě jednou, aby nabrala docela solidní rozestupy. //Dobře, tak z blízka na obra radší ne... můžu to po něm hodit? To je jak na tý akci, se napřáhnu...// *Nohy rozestoupí do čehosi, co by mohlo lépe držet balanc, namiří, a potom tu sekeru hodí do rotace, jak kdyby byla protagonistka nějaké moderní mediální vikingeské ságy.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 3.]

Třeba je takový hod alespoň marginálně úspěšnější co do efektivity než výpad, ale pořád nevypadá ze svého snažení kdovíjak přesvědčeně. //Aspoň po mě nejde, to je docela plus. Ale prašit bych nechtěla dosta... drží mi ještě ten štít?// *Pohled doleva, doprava, ale především oba na zem - jen co doufejme spatří jednu z místních holí, udělá ladný úkrok k ní, sebere ji ze země, a obejmě do obručního držení svými prsty.* //Tak uvidíme, jestli to ještě nějak zvládám// *Dva kroky směrem k sokovi udělá pomalu, pak přiskočí rychlejším, a zkusí mu zasadit ránu holí opět někam do centra jeho těla, kdy využívá délku celého dřeva tak, aby měla co nejvýhodnější odstup.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 1.]

**Kontakní boj je zcela očividně disciplína pro ni nevhodná, například podle dalšího nepříliš slavného útoku, který sotva po zahájení zase přechází v ono odtančení kamsi na stranu z dosahu ledáka.* //Kdybych mu mohla fláknout pěstí a nezlomit si u toho prsty...// *Otočí tyč v rukou, spíše to působí jako přehmátnutí, a skenujícíma očima jej začne vyhodnocovat, alespoň to tak vypadá.* //Se musím do toho více opřít. Více rána, méně úhyb.// *To tedy vykročí k dalšímu pokusu mu uštědřit ránu holí jako basebalíkou, podstatně agresivnějšího, takže opravdu doufejme, že je chráněna kouzelným štítem.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 4.]*

**Úder je to možná úspěšný, ale úplně stejně se musí při protiúderu svého oponenta spolehnout na ono aegis persona, které snad pohltí to nejhorší, a ona se odporoučí lehkými kroky s náznaky poskoku z dosahu toho golema.* //To mohlo bolet fakt hodně. Nechceš už konečně prohrát?!!// *Bojovnickou hůl odhodí zpátky na zem, a jako pistolička divokého západu tasí do pravačky kouzelnickou hůlku, s níž vytvoří patřičnou inkantaci, a vyřkne kouzlo.* Ignis! *Samozřejmě případný plamen míří na golema.* //Roztaj!// [Uživateli se nepodařilo kouzlo Ignis.]*

**Jenže místo roztátého golema se jí dostane akorát tak rány.* Au! To bolí! //Fakt to bolí... uh, snad mě teď nedobije, uhh.// *S hůlkou v ruce provede ústupné manévry nejprve dozadu, poté dokola, a zakrouží tak našlapováním v kruhu kolem dokola toho bojovníka.* //Funguj, hůlko. Nebo tě něco ruší? Necejtím, že by tu magie nebyla...// Ignis! *Vytvoří ve vzduchu opět pohyb odpovídající přibližně onomu ohnivému kouzlu, a namíří hrot proutku přímo k tomu ledovému ne-člověku, patrně odhodlána jej roztopit v druhém pokusu.* [Uživatel seslal kouzlo Ignis. Z hůlky sesilatele se uvolní modré plameny, které vyluzují pronikavé světlo a teplo.]*

4. ÚKOL

Má štěstí, jelikož je to právě onen ignis, který by měl dle všeho ledového bojovníka skonat, a zajistit jí tak vítězství v duelu. Hůlku sklopí, ale drží ji připravenou u pasu tak dlouho, dokud poražený neustoupí a nevytvoří ten průchod do další z místnosti. Připevní proutek na poutko, a vydá se vstříc onomu ledovému srdci pevnosti. Nespěchá, dojde k němu tak, aby dokázala po cestě vydechnout po boji. //A ty... chceš co?// *Předstoupí před ono kamenné srdce, a přejede po něm rukou. Zkoumavě nakloní hlavu, a zkusi ono přejetí ještě jednou, tentokrát si však sundá z ruky rukavici a po krystalu přejede holými prsty.* //Oběť? Co já bych ti mohla obětovat?// *Možná do ledu vloží trochu magie, jak si po ní žádá, ale nikoliv tolik, aby to bylo považovatelné za obětinu.* //Oběti nejsou to, co dáme, ale to co uděláme// To ty ale nechápeš, co? //Co bych ti mohla dát, abys byl spokojenej? Síla? Ne, tu budu potřebovat. Vzpomínky? Nepřichází v úvahu. Naděje... a co mi zbyde?// *Cíví na ten krystal docela dlouho, než sáhne do jedné z kapes na pásku, a vytáhne odtam menší skládací nožík, jako do lesa. Sundá si z hlavy čepici, spolu s rukavicemi ji narve do kapsy bundy, a levačkou posbírá svoje vlasy. Když je má všechny, napne je, a potom tím nožem větší část jejich délky uřízne.* Vem si tohle, jako symbol podvolení. To je má oběť. *S tím své useklé prameny vloží do krystalu, dokud je s trohou štěstí nepřijme a nerozsvítí se.*

ODCHOD

Ustoupí kousek od srdce, ale nepřestává jej sledovat. Zatímco nechává jej svítit a vytvářet mlhu, pravá ruka jí putuje k čelu, poté dolů, k levému i pravému rameni.* //Em nome do Pai e do Filho e do Espírito Santo, amen.// *Nadechne se zhluboka toho volnějšího vzduchu, a s dokončeným křížem spustí ruku dolů. Sáhne do kapsy, a navlékne si rukavice, ale čapici na nově ostříhanou hlavu nenasazuje, třeba nechce pevnost urazit zakrytím toho, co jí přenechává. V té tvrzi pak nesetrává dlouho - jen co se zjeví cesta ven, vyrazí jejím směrem, a nakonec odejde úplně pryč.